

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 9 ГОДИНА XVIII 2009 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

Родни Угс
сп. Signs Of The
Times

ГРОБЪТ
БЕЗ УЖИЛВАНЕ
НЯМА ПОБЕДА

Четете на стр. 3

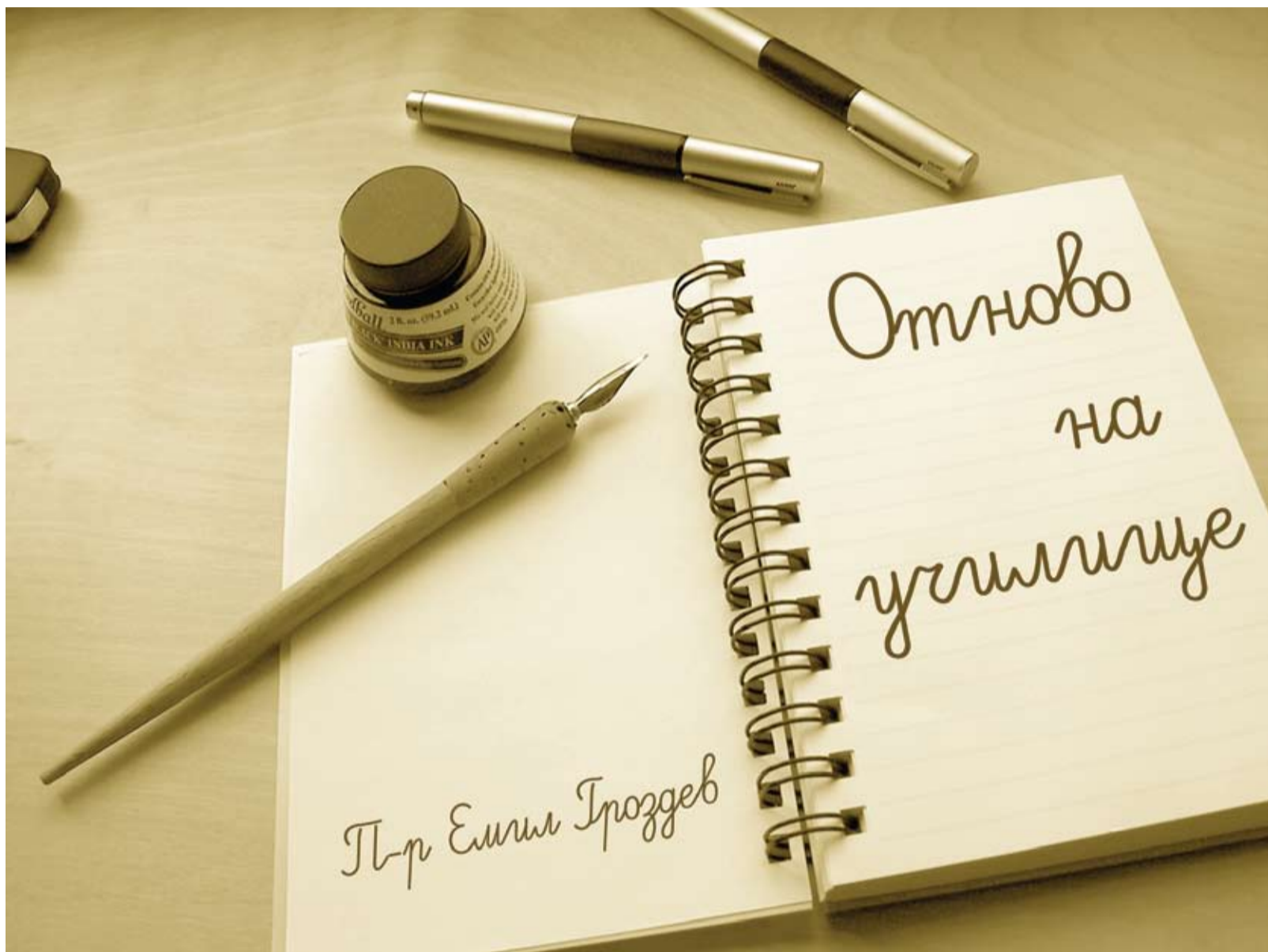
Петя Накова
БАРБИ ВЯРА

Четете на стр. 4

П-р Цанко Митев
**БЕЗ
КОРЕН**

Четете на стр. 5

Отново
е 15 септември.

Отново ще зазвъни училищният звънец. Отново опустелият през лятото двор ще се изпълни с глъчката и смеха на малки и големи деца. Ще се срещнат старите приятели, за да седнат на чиновете, готови да изпълнят уговорите си с нови знания. Учителите ще се изправят за пореден път пред предизвикателството да научат езика на новите поколения. Първият учебен ден е изпълнен с вълнение и трепет не само за децата, които за първи път ще влязат в училищната стая, но и за техните родители. Срещаме ги радостни, празнично облечени, с букети в ръце. Дошли са със своите деца или внуци, за да заявят своето уважение и доверие към училището и към това, което то трябва да направи за децата им.

Всички посрещаме началото на новата учебна година с очакването да се случи нещо хубаво в живота на децата ни, което да ги направи не само по-умни, но и по-възпитани и по-добри. На практика обаче това се случва само с част от тях. За определена група училището е своеобразен начин за „убиване на времето“ - вкъщи е много по-скучно, а там времето минава по-бързо. Учебният процес не се отнася до тях и ги засяга само доотложка, доколкото е нужно да преминат в следващия клас. Другите са по средата, а най-добрите са винаги ангажирани, отговорни, активни. За тях всичко има значение.

Не пропускат нищо. В края всеки постига това, към което се е стремил в зависимост от степента на своя личен интерес и ангажимент.

Може би не случайно с настъпването на есента започва и новата църковна година. Отминали са вълненията около избора на църковните служители, а сега очакваме да чуем техните предложения за работата в поверените им отдели. Някои от тях ще бъдат прекалено смели и дрзки. Ще изглеждат нереалистични и неосъществими, други ще повторят стари проекти, без да освежат и обновят служенето, а трети няма да предложат нищо конкретно, оставяйки верни на принципа за движение в посоката на най-малкото съпротивление. Ще чуем плановете, ще ги одобрим, а после? После всеки от нас ще остане верен на своята обичайна и добре заучена роля.

Първи ще бъдат недоволните от предложената програма. Тя не е идеална, нито съвпада с очакванията и желанията им. И понеже има много недостатъци - като голям бюджет и много инициативи (все пак трябва да се съобразяваме с липсата на свободно време и намалелите ни приходи), - тази група остава пасивна. По този начин негласно изразява своето неодобрение. Тя има силни аргументи и е убедена, че Божието одобрение не може да почива върху подобен план, затова най-правилната позиция е да не се поема никакъв личен ангажимент.

Втората група църковни ученици е съгласна с плановете. Дори е готова да насърчи ръководителите, като изказва

гласно своето одобрение. Приема с оптимизъм и най-смелите идеи. Не критикува не оспорва нито детайлите, нито бюджета, но... също е безучастна - няма желание да направи дори най-малката стъпка. Нали има избрани и одобрени от църквата отговорници - те са хората, които ще осъществяват всичко - млади са и ентузиазирани. „Ние не сме избрани и не носим отговорност. Одобряваме плановете, няма да ги ограничаваме, нито ще попречим на изпълнението им, но повече от това не мислим да приемем.“

Най-после стигаме до „моторите“. Всички ги познаваме. Всяка църква ги има. Не са много - може би десетина. Винаги са на разположение. Разнасят поканите за концерта, участват в здравното експо, готови са всяка неделя да разпространяват книги, участват в пролетното почистване на молитвения дом и други подобни инициативи. Пейт в църковния хор и са в списъка на учителите. Църквата ги обича и тайно се гордее че винаги има някой, който е готов „да спаси положението“. Всъщност те са „отличниците“.

Сигурно в посочените групи има и много нюанси. Нашата цел обаче не е да ги категоризираме с точност. По-скоро да помислим какво определя успеха на църквата. Обикновено го свързваме с качествата на лидерите - пастори, старейшини, ръководители на отдели... Или пък се оправдаваме с липса на средства. Изобицо причините са много...

Продължава на стр. 6

САЩ държи две трети от световния пазар на оръжие

На Съединените щати се пада дял от над две трети от оръжейните продажби в света миналата година, съобщава вестник „Ню Йорк таймс“, цитиран от Ройтерс.

Като се позовава на проучване на Конгреса, публикувано в петък, вестникът пише, че САЩ са имали участие в 68,4 процента от глобалните продажби на оръжия през 2008 г.

Продажбите на американски оръжия са се увеличили с почти 50 процента до 37,8 милиарда долара срещу 25,4 милиарда долара през предходната 2007 г., въпреки световната икономическа рецесия. При това търговията с оръжия в глобален мащаб е намалала със 7,6 процента до 55,2 милиарда долара - най-ниското й равнище от 2005 г., гласи докладът.

Италия, която се нарежда на второ място, е продала оръжия на обща стойност 3,7 милиарда долара. Русия е трета с продажби в размер на 3,5 милиарда долара - драстичен спад в сравнение със сделките за 10,8 милиарда долара, които е сключила през 2007 г., предава БТА.

Проучването обяснява увеличаването на продажбите на САЩ с големите нови поръчки от клиенти в Близкия изток и Азия, както и с

постоянните договори за оборудване и поддръжка с американски клиенти, отбелязва „Ню Йорк таймс“.

САЩ водят убедително и в продажбата на оръжия за държавите от развиващия свят. През 2008 г. Съединените щати са сключили с такива страни оръжейни сделки на обща стойност 29,6 милиарда долара, което се равнява на дял от 70,1 процента. Най-крупните договори, които САЩ са подписали с развиващите се страни, са с Обединените арабски емирства - за система за противовъздушна отбрана, възлизаща на 6,5 милиарда долара, с Мароко - за реактивни самолети за 2,1 милиарда долара, и с Тайван - за хеликоптери за 2 милиарда долара. Индия, Ирак, Саудитска Арабия, Египет, Южна Корея и Бразилия също са сключили оръжейни споразумения със Съединените щати.

Според доклада най-големият купувач на оръжия в развиващия се свят миналата година са били Обединените арабски емирства, които изразходвали 9,7 милиарда долара. Саудитска Арабия се нарежда на второ място с 8,7 милиарда долара, а Мароко - на трето с 5,4 милиарда долара.

Международна организация обвини Израел във военни престъпления

Амнести иска Израел да отговаря за смъртта на 1200 души в Газа

Амнести интернешънъл обвини Израел във военни престъпления по време на войната в ивицата Газа в края на миналата и началото на тази година. 900 невъоръжени цивилни палестинци и 300 деца са загинали в триседмичния конфликт.

Според доклада на международната организация много от израелските атаки са „проведени по начин и при обстоятелства, които водят до заключението, че не е имало необходимост от военна намеса“. С това е нарушено международното право.

Повечето от цивилните са убити с прецизни оръжия, снабдени с изключителна оптика, показва проверката на Амнести. Военните са можели „да разпознаят в детайли“ целите си.

Други цивилни са станали жертва на гранати с бял фосфор. Международното право забранява използването на тези амуниции в гъсто населени места. Разследването показва, че много от загиналите палестинци не са убити нито в престрелка, нито са защитавали военни обекти.

Много хора са загинали, докато са спели. Амнести съобщава и за множество случаи, в които под обстрел са попадали линейки и медицински персонал.

Неприемливо е смъртта на много деца и ци-

Опустошението останало след израелската армия обрече още едно поколение палестинци на безнадеждна мизерия.

вилни да се приеме просто като „съпътстващи жертви“, обяви авторитетната организация и поиска Израел да бъде изправен пред съд заради военни престъпления.

Израел отхвърля обвиненията за поголовни и несъответстващи атаки, съобщи ВВС. Израелската армия била действала в рамките на международното право, а цивилните жертви се приписват на „професионални грешки“.

Амнести критикува и Хамас за ракетните нападения в Южен Израел, при които са загинали трима души. Ракетите са били изстреляни умишлено и с това е нарушено международното право.

Най-старата Библия на света е публикувана в Интернет

Най-старият познат препис на Библията - Codex Sinaiticus, - известна на български като Синайския кодекс, е публикувана в пълния си блясък в Интернет, пише в „Телеграф“. Повече от 800 оцелели страници и фрагменти от уникалния ръкопис, създаден около 350 г., за пръв път са събрани и предоставени за свободен достъп. Общият обем на манускрипта е 1400 страници.

Частите от пергаментовата реликва се съхраняват в Британската библиотека в Лондон, в библиотеката на Лайпцигския университет в Германия, в манастира „Света Екатерина“ в планината Синай (Египет) и в Националната библиотека в Санкт Петербург (Русия). Обединението им на едно място в онлайн среда ще даде възможност на учени от цял свят да проучат в дълбочина гръцкия текст.

„Codex Sinaiticus е едно от най-великите писмени съкровища на света“, коментира д-р Скот Маккендрик, отговарящ за западните ръкописи в Британската библиотека.

Крехкият манускрипт може свободно да бъде „докоснат“ от всеки посетил www.codexsinaiticus.org

Обединението на страниците от Свещената книга ще се отбележи с изложба в Британската библиотека, чието откриване е днес. Уникалният ръкопис може да бъде разгледан подробно на www.codexsinaiticus.org/en/ в превод на новогръцки, руски, английски и немски на части от някои страници.

Associated Press

25 страни все още изпълняват смъртни присъди

През 2008 г. 2 държави са въвели смъртната присъда - Либерия и Сейнт Кристофър и Невис. Това са данни от доклада на Амнести интернешънъл. Той се опира на официални статистики и на данни от неправителствени организации, правозащитници и медии.

През 2008 г. в света са били осъдени на смърт 8864 души, от които 2390 са били екзекутирани. 25 държави са умъртвили осъдените на смърт. Оказва се, че 5 държави са извършили 93% от екзекуциите. Това са Китай, Иран, Саудитска Арабия, Пакистан и САЩ, като 72% от общия брой (почти 3/4) са извършени в Китай (по-точно 1718 екзекуции).

В Азия смъртната присъда се прилага в 11 държави - Афганистан, Бангладеш, Виетнам, Индонезия, Китай, Малайзия, Монголия, Пакистан, Сингапур, Южна Корея и Япония.

При страните от Близкия изток Иран е начело по екзекуции на осъдени на смърт. Там са умъртвени 346 осъдени. Според организацията, изготвила доклада, сред тях е имало и 8 непълнолетни.

Единствената страна в Европа, която продължава да използва смъртното наказание и в която през 2008 г. са екзекутирани 4 души, е Беларус. В Африка е имало екзекуции само в Ботсвана и Судан. В САЩ са изпълнени 37 смъртни присъди, като само в Тексас те са били 18. Докладът отбелязва, че това е най-ниският брой от 1995 г. насам. Като заключение от Амнести интернешънъл съобщава, че 2/3 от държавите в света са се отказали от смъртното наказание, а от 59-те, където то още е законно, само в 25 се прилага на практика.

В. Евангелски вестник

уфи бе мъртва. През първите седем години от живота ми тя бе неизменно до мен. Вече я нямаше. Понякога се превръщаше в истински тигър и прогонваше неканените кучета от двора ни. Друг път се свиваше в скута ми и когато я галех, издаваше възможно най-силното мъркане, което би могло да се чуе от котка. И ето, че вече я нямаше. Бе се поддала на старостта. Изкопахме гунка в задния двор и внимателно поставихме в нея кутията от обувки с мъртвото тяло. Няколко гуми за сбогуване и персийската ни котка изчезна.

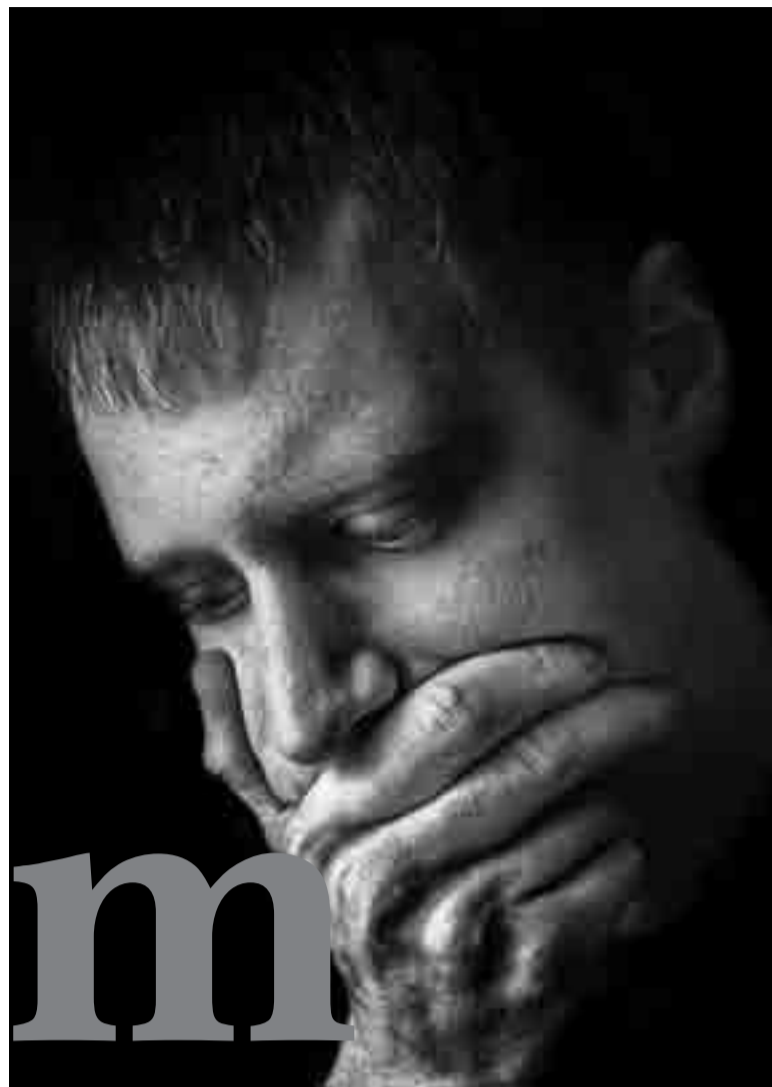
За първи път в краткия си живот разбрах значението на думата „мъртъв“. Да си умрял, значи да те няма завинаги... Поне така си мислех аз.

Това разби сърцето ми! Спомням си, че през онази нощ цялото семейство плака. Никой не поиска да вечеря. Никой не се почувства гладен - стомасите ни бяха свити от мъка. Болеше ни толкова много, че татко се обърна към нас и заяви, че никога повече няма да вземем друг домашен любимец. След около шест месеца обаче една бездомна сиамска котка на име Нибс си намери дом при нас и отново открадна сърцата ни.

Оттогава много пъти съм застава край отворения гроб: като внук, който има нужда от утеха;

В един от най-удивителните разкази, които някога сме чували, Исус демонстрира, че държи ключовете на портите на ада, както отбелязва Родни Угс.

миа, още цели два гена. Накрая казва на учениците Си: „Нашият приятел Лазар заспа, но аз отивам да го събудя“ (ст. 11). Учениците са малко объркани. Те Му отговарят: „Господи, ако е заспал, ще оздравее“ (ст. 12). Те смятат, че една добра почивка би помогнала на Лазар да започне да се възстановява. Исус обаче няма това предвид. „Тогава Исус им каза ясно: „Лазар умря“ (ст. 14). До момента,

гробът

без ужилване няма победа

като внук, който е облекчен, че дядо му се е освободил от болката; като приятел, наранен и объркан; като пастор, търсец гуми, които да дават надежда и утеха на скърбящите. Но още от първата ми среща със смъртта започнах да си задавам въпроси като например: Какво се случва с човек, когато умре? Ще го видя ли отново? Мога ли да разговарям с някой починал? Има ли живот след смъртта?

Можете да зададете тези въпроси на хиляди хора и ще получите хиляди различни отговори. Затова се обърнах към Свещеното писание и там в светлината на Божието слово открих сигурност, надежда, а също и отговорите, които търсех.

Живот

„А земята беше неустроена и пуста; и тъмнина покриваше бездната; и Божият Дух се носеше над водата“ (Битие 1:2). В това кратко изречение е обрисувано времето на хаос, мрак, безнадеждност и празнота на земята. Това е началото на нашата планета. Бог обаче има план и започва да го реализира. Какво прави? Просто казва и от Словото Му идва мир, ред, светлина, надежда и живот. Битие 2 гл. описва как Бог сътворява Адам и Ева. Разказва ни как Той ги поставя в Едем, как в края на творческата седмица спира да създава и си почива. В Библията е записано, че „на седмия ден си почива от всички дела, които беше извършил“ (Битие 2:2). И така първите хора заедно с Бога, преживяват мира, реда, светлината, надеждата и живота - това е тяхната първа събота.

Смърт

Но какво се случва? Защо днешният свят е толкова различен от този, който според Библията е съществувал в началото? Битие 3 гл. разказва, че когато Адам и Ева съгрешават, светът отново става място на хаос, тъмнина, безнадеждност и празнота. Останалата част от книгата описва как грехът прониква сред потомците на Адам и Ева. Мирът, редът, светлината, надеждата и животът престават да са характеристика за човечеството. Твърде бързо бягството, страхът, болката и накрая смъртта стават познати на всички.

Исус знае какво означава да умре любим приятел. Случката е разказана в Йоан 11 гл. Спасителят служи на хората с учениците Си в район, близо до река Йордан, южно от Галилейското езеро. Лазар, Мария и Марта живеят във Витания на около 3-4 километра от мястото, където се намира Той. Знаем, че Исус и Лазар са близки. Мария и Марта Му изпращат вест, че Неговият обичан приятел е болен (Йоан 11:3). Исус е изчерпал мнозина и Мария и Марта си мислят, че стига да пристигне навреме, Той със сигурност би излекувал и техния скъп брат.

Исус обаче решава да остане там, където се на-

когато всички пристигат във Витания, Лазар е мъртъв от четири дни!

След като чуват, че Исус най-накрая приближава Витания, Марта тръгва да Го посрещне, а Мария си остава у дома. Според онова, което ни е известно от други случаи, можем да заключим, че Мария е склонна да се обвинява за всичко лошо. Вероятно се укорява и постоянно си задава въпросите: „Защо не отидох лично при Исус? Защо нямах достатъчно вяра? Защо не се молах по-усърдно? Дали, ако бях постъпила по-различно, Лазар щеше да е жив? Дали аз не съм виновна за всичко!“

Вероятно и на вас са ви минавали подобни мисли.

Марта обаче посреща Исус на пътя и гневът ѝ като че ли е насочен към Него. Разказва Му какво точно чувства: „Ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре“ (ст. 21). Гневът не е необичаен отклик на смъртта. Сигурно ви се е случвало да го изпитате. Може би дори в сегашния момент се гневите в сърцето си: „Ако някой беше направил нещо! Къде беше Бог? Защо допусна това се случи?“

Когато настъпи трагедията, нашият типично човешки отклик е да се опитаме да разберем защо е всичко това. Как се е случило, какво би могло да означава? И въпроса, който си задаваме отново и отново, е: „Защо се случи? Просто няма никакъв смисъл!“. Мнозина са стигали до ръба на отчаянието, опитвайки се да намерят отговор.

Възкресение

Исус не предлага обяснение на Марта. Просто ѝ казва: „Брат ми ще възкръсне!“ Тя се съгласява, защото знае, че ще има възкресение - в края на времето. Исус продължава, като прави още по-смело изявление: „Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мен, макар и да умре, ще живее“ (ст. 25).

Тогава Марта отива при Мария и ѝ разказва, че Исус е пристигнал и иска да я види. Мария изтичва към мястото, където Исус я чака, и повтаря думите на Марта: „Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре“ (ст. 32).

Мнозина приятели и роднини следват Мария, защото смятат, че тя отива на гроба. Когато вижда скръбта им, според Йоан, Исус „се потресе в духа Си и се смути“ (ст. 33). Исус е разгневен на самата смърт. Тя е напранник. Смъртта никога не е трябвало да се случва. Смъртта е противното на това, което е Исус. „Крадецът влиза само да открадне, да заколи и да погуби. Аз дойдох, за да имам живот и да го имам изобилно“ (Йоан 10:10).

Разказът не завършва със смъртта на Лазар, спящ в гробницата. Йоан разказва цялата история, която се е случила пред очите му. Исус пита Мария къде е положено

тялото на Лазар и заедно с нагостилите скърбящи тръгват към гробницата. Точно тогава Спасителят е завладян от мъка и се просъзъява (Йоан 11:35). Когато пристигат при гробницата, Той дава указания на присъстващите да отместят камъка. Марта бързо го поправя. Тя ѝ като брат ѝ е в гроба от четири дни, казва тя, „смирди вече“. Исус отговаря: „Не ти ли казах, че ако повярваш, ще видиш Божията слава?“ (ст. 39, 40).

Хората отместват камъка, Исус поглежда към небето и започва да се моли. След това извиква: „Лазаре, излез вон!“ (ст. 43).

Човек може да си представи как присъстващите затаяват дъх в очакване на онова, което ще се случи. Йоан, един от многото очевидци, описва събитието: „Умрелият излезе, с ръце и крака, повити в саван, и лицето му - забрадено с кърпа“ (ст. 44). Исус им заповядва: „Разпоийте го и го оставете да си отиде“ (ст. 44).

Това показва извън всяко съмнение, че Исус наистина е Възкресението и Животът. Той повиква Лазар, мъртвият чува гласа Му и възкръсва от мъртвите. Божието дихание, жизнената сила се връща отново в разложеното тяло. Мъртвите клетки оживяват. Сърцето затуптява отново. Органите започват да функционират. Човекът Лазар - братът на Мария и Марта - излиза от гробницата, изпълнен с живот!

Заклучение

Какво се случва с хората, когато умрат? Историята на Лазар уяснява този въпрос. Те почиват. Те са мъртви. Телата им узниват и се превръщат в пръст. Ще ги видим ли отново? Исус казва: „Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мен, макар и да умре, ще живее“ (ст. 25). Божият Син го уяснява. Вярвайте в Него и дори животът ви на тази земя да приключи, ще го получите отново.

Възможно ли е да се разговаря с някой починал? Не, разбира се! Случаят с Лазар показва какво се случва. Както в съня не знаем нищо до утрото, така и мъртвите не знаят нищо, докато Исус не ги повика от гроба.

А има ли живот след смъртта? Можем да заявим уверено: ДА! Исус не само говори за силата, която притежава, да връща мъртвите към живот - самият Той демонстрира тази сила пред много свидетели, като връща приятеля Си Лазар от смъртта.

Библията говори съвсем ясно, че някога ще има живот, без да съществува заплахата на смъртта. Лесно е да станеш част от този свят. Според думите на самия Исус, „който вярва в Мен, макар и да умре, ще живее“ (ст. 25).

Родни Угс, *сн. Sighs Of The Times*
Превод Емануил Георгиев

„А посеяното на канаристите места е оня, който чуе Словото и веднага с радост го приема; корен обаче няма в себе си, но е привременен; и когато настане напаст или гонение поради Словото, начаса се съблазнява“ (Матей 13:20, 21).

Вярата в Христос носи радост, но също така изисква промяна, защото вредните навици, привички, наклонности, амбиции и лоши характерни черти подобно на камъните от Притчата за сеяча пречат тя да навлезе дълбоко в човешката душевност. Ако няма осмисляне и задълбоченост, ако само се признават

за подстрекателство към бунт. Фарел и Калвин отправят молба той да бъде пуснат на свобода, но съветът отказва. Не е уважена и втората им молба: да се отложи даването на причастие, за да може да се изчака решението от Синода в Цюрих, който ще бъде свикан след десет дена, както и поради размириците в

Без корен

недостатъците и грешките, но не се търси силата на Спасителя за отстраняването им, нито за промяна на курса в живота, тогава грешното естество взема надмощие и вярата заприличва на растение без корен.

Вярата без корен е основният проблем, който терзае Жан Калвин, докато провежда религиозната реформа в Женева. Жителите на богатия град се оказват каменната почва. Изминали са почти две години, изпълнени с посвещения и енергичен труд, с провеждане на реформи в богослужението и образованието, с изнасяне на множество проповеди и диспути. Реформацията е приета с радост и външно обликът на обществото е променен, но дълбоко в душата си хората запазват светския дух и вярата им е все още повърхностна и безпринципна. Опитите на реформатора да наложи църковна дисциплина срещат настройка и силен отпор. Както разгледах в предишната статия, след проведените избори през 1538 г. опозицията срещу него е вече облечена с власт. Идентично за църковна дисциплина са отхвърлени. Калвин и Фарел са задължени да ограничават действията си само в богослужението и теологията и да не се занимават с обществения живот, нито с морала на хората, тъй като това е работа на магистратите. Но те държат в ръцете си едно много силно за въздействие средство - причастие. Могат да го откажат на всеки член от паството им, ако той нарушава морални норми или поддържа фалшиви учения.

За нас е трудно, а може би и невъзможно, да разберем какво голямо сътресение би предизвикал такъв отказ. Живеем в много различен от времето на Калвин свят. За съвременния човек религията е въпрос на личен избор и се третира като частно явление, в което държавата не трябва да се намесва. В онази епоха такъв подход е немислим. Религията е задължителна компонента на държавната политика. Църквата е гръбнакът на обществото и единствен посредник между земния и небесния свят. Средновековието налага възгледа, че участието в тайнството или ритуала е средство, чрез което личността и нейните близки ще избеднат вечните мъки в пъкъл. Макар че Реформацията премества центъра към Божието Слово, обикновените хора, а в някои случаи дори реформаторите, запазват старото разбиране за ритуала. За тях лишаването от причастие е равносилно на скъсване на завещаната връзка и оброчане на вечни мъчения в ада.

Знаейки каква сила държат в ръцете си Калвин и Фарел, Градският съвет постановява пасторите да дават причастие на всички и по начин, определен от Синода в Берн. Заповедта предизвиква остра реакция. В църквите стават скандали, които често прерастват в стълкновения и борби по улиците. Привържениците на Калвин хулят Градския съвет и го определят като сбирщина от пияници. Отговорът е забрана за проповядване на отявлението обвинителите и най-дръзкият от тях, проповедникът Курто, е арестуван и хвърлен в затвора по обвинение

града, които не съответстват на тържествения характер на светоприсъствената служба. (Женева е взела решение причастие да се дава четири пъти в годината - на празниците Рождество, Възкресение, Петдесетница и в една неделя през септември. Описаните събития стават малко преди празника Възкресение.)

След поредния отказ Калвин и Фарел решават да не дават причастие. В деня, определен за извършване на обряда, когато вярващите са събрани в църквата „Сен Пиер“, Калвин им заявява:

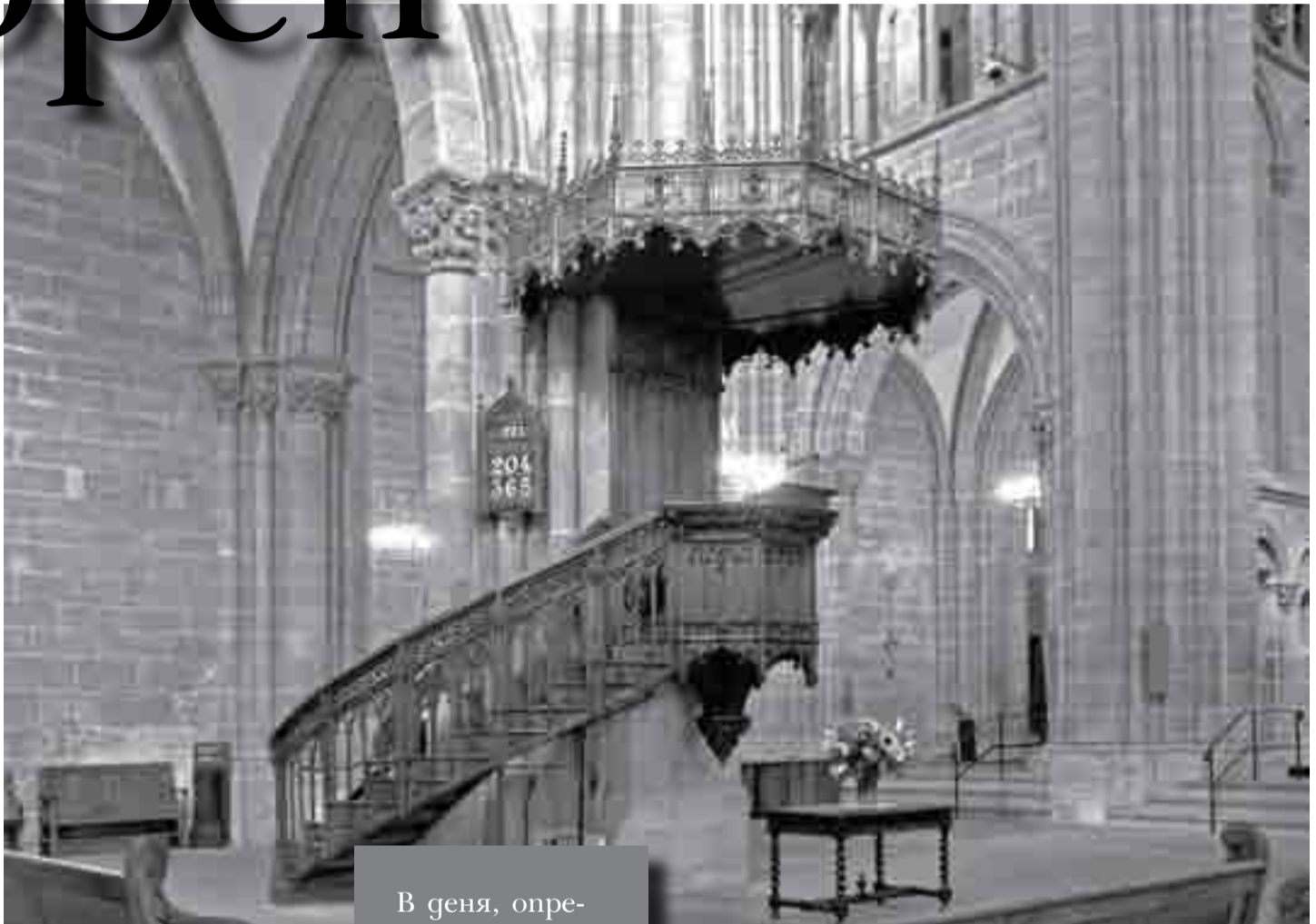
Вие не сте достойни за причастие, защото си оставате такива, каквито бяхте преди. Вие не сте си изменили нито чувствата, нито нравите, нито поведението. Никакво причастие не заслужават тияници и развратници.

Всички са смаяни и дълбоко възмутени от нанесената им обида. Дори се чуват викове „Смърт на проповедника!“. Службата е прекратена, по улиците настават размирици. Градският съвет налага забрана на Калвин и Фарел да излизат на амбона и да проповядват. Калвин отвръща, че „поскоро ще умре, отколкото да хвърли Божието тяло на кучетата“. Съпроводен от привържениците си, той преодолява стражите, прониква в катедралата и предизвикателно застава на амбона, докато противниците и защитниците

на решението за забрана с извадени мечове нахлуват в салона. Възниква ужасна безредица и за малко не се стига до един кръвав Великден. Магистратът спешно свиква върховния орган на управление - Големия съвет - и поставя въпроса дали да не бъдат уволнени Калвин и другите проповедници, които демонстративно пренебрегват забраните. Болшинството отговаря с „да“. Те не само са освободени от длъжност, но им е заповядано до три дни да напуснат Женева. Това става в края на април 1538 г. Калвин и Фарел излизат от града, следвани от тълпа, която ги обсипва със заплахи и подигравки.

Съдбата на Калвин е да бъде отклоняван винаги от това, което силно желае душата му - да отиде в Базел и да се посвети на изследване на Свещеното Писание. След като отърсва от плещите си отговорността за реформацията в Женева, той поема към жадуваното място на уединение. Но току що пристиг-

Карл V. Калвин участва в конференцията във Франкфурт през февруари 1539 г. и представя общината на Страсбург на конференциите в Хагенау през юни 1540 г. и във Вормс през януари 1541 г., която е пренесена през февруари същата година в Ратисбона. На последната конференция е делегат на Страсбург и на графове на Лонебург. На тези конференции той лично се запознава с Меланхтон, с когото установява добро приятелство, продължило до края на живота им. Успява да постигне съгласие с германския теолог по въпроса за причастие, но както пише на Фарел, „самият Меланхтон не е в състояние да наложи авторитета си сред германските теолози, някои от които настояват за по-голяма материалност в тълкуването на Господнята вечеря“. На конференцията в Хагенау Калвин се опитва да предложи на вниманието на теолозите въпроса за дисциплината в църквата, оценяван като актуален и от теолози като Капито, Меланхтон, Лутер

В деня, определен за извършване на светоприсъствената служба преди Възкресение, когато вярващите са събрани в църквата „Сен Пиер“, Калвин им заявява:
Вие не сте достойни за причастие, защото си оставате такива, каквито бяхте преди.

нал, е повикан в Страсбург, за да работи като пастор на френските бежанци, които са създали там голяма колония. Воден от разбирането, че трябва да се следва Божията воля, той отново тръгва по пътя на вяла.

В Страсбург начело на Реформацията е преподавателят по теология Мартин Буцер (1491-1551). Той поканва Калвин за лектор в теологическата школа. Двамата стават близки приятели. Силната им спло-

и др. Но поради отсъствието на много влиятелни лица въпросът се отлага.

Като пастор на френската общност в Страсбург Калвин е много активен. Постепенно успява да я превърне в пример за подражание. В същото време се отдава и на писателска дейност. Издава Коментар на Посланието до римляните и големият му труд „Основи на Християнската църква“ (или „Институти на християнската религия“) претърпява второ издание с разширения и допълнения. Трескавата дейност, която развива, го погълща изцяло. Той няма време за себе си дори когато става дума за нещо изключително важно - създаване на семейство. Възлага на приятелите си да му изберат подходяща съпруга и за малко не попада на леко момиче. Претърпял разочарование, накрая решава да предложи брак на вдовицата на покръстен от него фламандски анабаптист - Иделет дьо Бюре. Дали под влиянието на семейния живот, или е просто съвпадение, но след брака си Калвин изцяло застава на умерени реформаторски позиции.

А какво става в Женева? Въпросът има по-дълбоки измерения, отколкото съдбата на Реформацията в един град. Той е конкретно проявление на по-общ и съдбоносен въпрос: какво става с човек, който нито има сили, нито желание да махне „камъните“ от „почвата“ на своето сърце? Според притчата вярата му заива, защото е без корен. И все пак има ли някакъв втори шанс благодатта да постигне личността и да извърши необходимата промяна?

Продължава на стр.6

МлаДоС

От 16 до 23 август това лято ученици, студенти и работещи решиха да отделят една седмица от своята ваканция, за да направят нещо за хората от с. Кайнарджа, Силистренско. Общо 40 младежи от Силистра, Русе, Пазарджик, Благоевград, Варна и Атина, споделиха работата, храната и забавленията си в рамките на тазгодишната програма МлаДоС на гр. Силистра.

Младежите успяха да махнат голямата трева от двора на общежитието към основното училище „Черноризец Храбър“ в селото, подновиха всички баскетболни табла, поправиха люлките и не на последно място боядисаха всичко, което може да се боядиса. Към освежените обекти спадат и стадионът, чиито счупени пейки бяха заменени с нови, и една детска площадка, оградата и съоръженията на която бяха боядисани.

Във вторник и сряда вечерта бе проведено кратко здравно изложение, на което хората от селото можеха да измерят точните си килограми, пулса, кръвното налягане, ръста си и съдържанието на вода в своя организъм. Изчисляваше се също колко години биха добавили към досегашните си, ако спазват осемте принципа за здравословен

начин на живот. Експото бе посрещнато с голям интерес от млади и стари.

В четвъртък над 100 деца от селото и общината бяха зарадвани с детски празник, организиран от младежите на МлаДоС. Имаха възможност да се насладят на многото увеселения и игри, в които взеха участие дори някои от придружителите им. През този ден големи и малки се забавляваха заедно, макар времето да не беше много приветливо.

Естествено младежите отделяха специално време за Бог. Сутрин те размишляваха за плодовете на Светия Дух, а вечер опознаваха чрез Библията своя верен Приятел Исус.

На закриването и получаването на членските карти на МлаДоС в събота вечерта присъстваха няколко местни деца и възрастна дама, привлечена от красивите песни, които младежите пяха предната вечер.

Въпреки работата, силното

слънце, ранното ставане и късното лягане, всички бяха с усмивка на лице през цялата седмица с изключение на

последния ден, когато краят вече беше факт.

Учихме се на усърдие, самодисциплина, търпение, грижа и любов към хората. Сближихме се помежду си и вярваме, че поставихме основата на приятелства, които ще продължат и във вечността.

За хората, които осъществиха тази програма МлаДоС, единствената загуба се състоеше в сълзите, отронили се от очите им на раздяла.

Искра Димитрова
и Гергана Илиева

Барби - Вяра

Продължава от стр.4

При куклата мечта към това се е добавила току що изобретената рекламната сила на телевизията. По-нататък в историята е задействал механизъмът на харесването. Барби ли наложи яркорозовото червило, слънчевия загар, русата коса, ангелския тип лице на съпругата на Рейгън, дуско облеклото, кичурите, филлираните прически? Не! Куклата вече използва известността им. Всички обичаме да се свързваме с успешни хора, красиви и модни личности и да се гордеем с тези връзки. Дори само под формата на кукла - и си я купуваме!

Без стереотипното мислене не бихме могли да се справим в живота, но...

ПОНЯКОГА СТАВАМЕ НЕГОВА ЖЕРТВА

В областта на духовното е същото. Как вземаме решенията си за Бога и вярата? Ако не е след дълбоко обмисляне, молитва и изследване на Словото, то е много вероятно да действа стереотипното мислене. Вярваме за Бога това, което ни казват авторитетите. Подкрепяме верските позиции на мнозинството и се пазим от идеите, които малцина прокарват. Гордеем се с известните личности, които споделят нашата вяра, смятайки, че това ѝ придава тежест. Бихме чели Библията всеки ден само ако ни забранят да го правим и изземат всички налични екземпляри.

Възможно е нашият верски живот, религиозните ни практики, богослужението, отношенията в църквата да са се превърнали в една красиво гримирана кукла Барби, с несъществуващи в реалността форми, без никаква промяна цели 50 години. Е, може би само малко силикон и липосукция.

Петя Накова

Без корен

Продължава от стр.5

За радост отговорът е „ДА“! Библията е изпълнена със случаи, когато личности, групи от хора, а понякога Божият народ като цяло са точно такава „каменеста почва“. Въпреки това благодатта намира път към тях и извършва промени. Така например жителите на Декаполис (търговски и военен съюз на десет града, създаден в началото на нашата ера за отбрана срещу семитските племена и юдейското влияние) за голяма изненада са сред първите, последвали Христос (Матей 4:25). Но когато Той ги посещава и извършва чудо в околностите на Герасин (днешния Герса или Карса - селище от областта, управлявана от Гагара - един от десетте градове на съюза), като излекува двамата души, обладани от зли духове, вместо от радост и възторг населението е обхванато от страх. Причината е, че за разлика от друг път чудното изцеление е свързано с материални загуби - изгонените демони унищожават голямо стадо свине, пасящо наблизко. Ще приемат ли хората от Декаполис Спасителя, когато освен освобождение от греха силата Му носу и материален риск? Не, не могат да Го приемат, дори не Го молят да им помогне за преодоляването на нанесените щети. Те са категорични, че Той трябва да Си отиде (Матей 8:33,34). Така вярата им остава без корен и първоначалната радост е заменена със страх и негативни отношения. Но девет месеца по-късно, когато Христос отново ги посещава, те са коренно преобразени и Го приемат с радост. В продължение на три дни Той лекува, проповядва и в края нахранва четири хиляди души със седем хляба (Марк 7:31 - 8:9). Защо тези хора оценяват по-добре Спасителя, когато Той е далече от тях, отколкото, когато е сред тях? И защо разбират посланието Му по-добре, когато е предадено не от самия Него, а от двамата излекувани беснуеми, които нищо друго не знаят, освен по какъв чуден начин са изцелени? Нямам обяснение. Но е ясно, че по неведоми пътища Божията благодат продължава да действа и чрез натрупване на впечатления и опитности успява да премахне „камъните“ от „почвата“ на човешкото сърце, за да даде възможност вярата да се развие. Лошата страна в този невидим за нас процес е, че има много болка, защото на злото се дава простор и започват да се преplушат разочарования и човешки грехи. На базата на този негативен опит става преоценка и настъпва промяна в мисленето. Нещо подобно се случва в Женева.

С много трудности магистратът намира заместници на Калвин и Фарел. Назначени са няколко послушни проповедници, които - дали от страх да не изгубят работата си, или в стремежа си да добият популярност - дават простор на всякакви изяви. По въпросите на вярата започва да царя бъркотия, която всява смут и несигурност у хората. Моралът спада неугържимо. Свидетелство за това е фактът, че през лятото на 1540 г. и четиримата синдици, които издават заповедта за изгонването на Калвин от Женева, са свапени. Двама са осъдени заочно на смърт заради предателство, третият е осъден на смърт за убийство и предизвикване на размирици, а четвъртият умира при опита си за бяство от града. Дискредитирането на протестантските водачи вдъхва смелост в измалканата Католическа църква да си върне позициите в града чрез умни посредници. Положението става все по-критично и лека-полека същите протестанти, за които Калвин е бил прекалено суров и строг, започват да се питат дали все пак неговата желязна релigioзна дисциплина не е за предпочитане пред ширещия се хаос. В същото време мнозинството от населението вече не е така силно настроено срещу него, когато вижда, че изгоненият и осмиван от тях реформатор е придобил почтено място в Страсбург и се радва на добър авторитет сред населението. Отношението им още повече се затопля, когато Калвин се намесва в опитите на Католическата църква да спечели града. Кардинал Саголето, който работи в Женева, изпраща миролюбиво писмо на Сената, за да призове града да се върне под властта на папата. Калвин разбира за писмото от Берн, откъдето му изпращат копие, и през септември пише отговор на кардинала, в който защитава Реформацията на Женева. Принципиите ѝ са защитени с изключително добра аргументация и завидна реторика. Това на практика спасява каузата на протестантите в града, доколкото кардиналът се отказва да пише на свой ред отговор, и Женева остава в реформиран лагер, въпреки размирното си положение.

Чрез трагичните резултати от погрешните решения и невидимото действие на Божията благодат женевското общество се променя. То не е вече „камъниста почва“ и е близо денят, когато Женева ще помолу изгонения от нея реформатор да се върне. С този акт ще се отвори нова страница в нейната история и ще започне реализирането на един гръзнат план - да се изгради Божествена държава. Това ще бъде тема на следващата статия.

Пастор Цанко Митев

Отново на училище

Продължава от стр.1

Деян.9:31 „И тъй по цяла Юдея, Галилея и Самария църквата имаше мир и се назидаваше, и като ходеше в страх от Господа и в утехата на Светия Дух, се умножаваше.“

Много кратък и насърчаващ е доклада за апостолската църква. Въпреки своите проблеми тя се преобръща в еталон на успеха. В нея са не само живите свидетели на Евангелието, но и тези, които вярват и се изпълват с гръзното вярно в служенето. Това е църквата, в която преобладават отличниците. Ето кратката характеристика на един от тях:

Деян.11:21-26 „Господнята ръка беше с тях, та голямо число човещи повярваха и се обърнаха към Господа. И стигна известие за тях в ушите на църквата в Ерусалим; и те изпратиха Варнава в Антиохия; който като дойде и видя делото на Божията благодат, зарадва се и убеждаваше всички да пребъдват в Господа с непоколебимо сърце.“

Понеже той беше добър човек, пълен със Светия Дух и с вяра,

значително множество се прибави към Господа.

Тогава той отиде в Тарс да търси Савел; и като го намери, доведе го в Антиохия, та, като се събираха в църквата цяла година, научиха значително множество. И първо в Антиохия учениците се нарекоха християни.“

Тази картина ме вдъхновява. Не мога да пожелаю нищо повече както на служителите в моята църква, така и за успеха на нейното служене.

Скоро ще звънне звънчето, което ще покани учениците в час. Желая ли нещо да се случи през новата година и в твоята църква? Не търси оправдания да бъдеш пасивен. Седни „на чина“ - го Варнава. Сигурно ще научиш и ще видиш много неща. Раздели се със старите стереотипи, преодолей инерцията на шаблоните, коригирай темпото (не само на песните, които неем по време на богослужение), като го поставиш в съответствие с нуждите на хората в настоящия момент.

И тогава всички ще станат „мотори“, църквата ще стане апостолска, а обществото ще открий, че и днес съществуват истински християни!

П-р Е. Грозев

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова,

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: vestnik_xm@abv.bg

ISSN 1310-8654

Краят

Стоя

пред голямата си лична библиотека и с умиление си спомням времето, когато преписвахме книгите на Елн Уайт на пишеща машина. Ксерокси нямаше, а да си намериш Библията беше доста трудно. Но толкова много четяхме и с такова желание...

Днес, в началото на учебната година - и школска, и църковна, - се питам дали четенето не е едно изчезващо изкуство. Факт е, че съвременните млади хора почти не четат. Доскоро между преподавателите в Югозападния университет в Благоевград се водеше интересна дискусия. Някои твърдяха, че вече е приет за студент първият младеж, който не е прочел нито една книга през живота си.

Американският социолог Джордж Стайнър, цитиран от канадския социолог Джон Кийн, както и други автори, отговорно твърдят, че днес постепенно настъпва краят на „ерата на книгата“, която обхваща времето от 1550 г. до към средата на XX век. Книжовността си отива. Дори и хората, които четат, толкова често предпочитат лъскавите илюстровани списания и лесно смилаемите брошурки и романчета пред сериозната литература. Лобопитно е твърдението на Джон Кийн, че многото нови вестници и полеката литература довеждат във времето до затлачване на човешката памет поради засипването ѝ с все по-нови и по-нови информации и факти.

Бих искал да се утеша с мисълта, че в църквата нещата са по-различни, но това би означавало да си заровя главата в пясъка като щраус. Не! Нещата не са по-различни. Четенето дори на християнска литература става изчезващо изкуство. Затваряме книжарници. Най-хубавият вестник с религиозна тематика в България - нашият, „Християнска мисъл“ - се бори за оцеляване в буквалния смисъл на думата поради стремително намаляващия тираж.

Не. Нещата в църквата не са по-различни и това е много тревожно. Адвентният стил на християнство априори е за интелигентни и знаещи хора. За такива, които добре познават и пророчествата на Библията, и особеностите на времето, в което живеят. И колкото по-малко четем сериозната богословска литература, която църквата ни притежава, толкова повече в съзнанието ни ще избледняват особеностите на адвентния начин на мислене, ще загубваме основанията си за съществуване като църква и ще се превръщаме в безформено и размито протестантско общество, нещо като клуб от ентузиастични. (Всъщност и колко сме ентузиазирани във вярата е деликатен въпрос, но от друг порядък.)

Тревожно е! Тревожно е, когато се оказва, че наши младежи не знаят къде в Библията е посланието до Филимон и къде точно са записани вестите на трите ангела. За Стария Завет пък да не говорим, той им изглежда плашещо огромен.

Да се научим да бъдем добри читатели

1. Четете добри романи и есе-та, добри пиеси за театър; те са част от цялостното литературно образование.
2. Препрочитайте. Изработете у себе си желание за по-добро познаване на една книга. Великите произведения заслужават да бъдат препрочитани.
3. Реагирайте. Четейки, отбелязвайте идеите си в дневник. Дискутирайте ги с приятелите си, с родителите си, с вашия библиотекар. Идеите, върху които работите, ще се превърнат във ваши.
4. Не приемайте всичко безкритично под претекст, че авторът е казал това или онова. Бъдете отворени за нови идеи, но не вярвайте на какво да е.
5. Старайте се да се превърнете в най-добрия читател християнин.
6. Започнете с класиците. Четенето на класиците ще оформи във вас висок критерий за оценка, който да използвате по-нататък в четенето на съвременни произведения.

на „ерата на книгата“

Защо хората не четат? Еднозначен отговор досега не е даден. От една страна, налице е информационният водопад, изсипващ се върху съвременния човек. Телевизия, радио, Интернет. Информационните урагани на Жан Бодриар и посевместно доведената от тях „триминутна“ култура отучват хората да мислят самостоятелно.

От друга страна, във все по-динамичното ежедневие, което не ни оставя празно пространство, просто няма време за четене.

Но дали това е точно така? Подобно разбиране може да се превърне в „алиби за безотговорност“ по думите на известния социолог Питър Бъргър.

Не забравяме ли следния факт: Исус твърди, че всичко е от сърцето; говори и за „препълването на сърцето“...

Като пастор толкова често ми се случва да чуя от някоя сестра, че много бърза и е много притеснена, защото закъснява и няма да може да изгледа поредния турски или латиноамерикански сериал. Докато през последните десетина години не съм попадал на случай, в който някоя сестра да бърза и да е притеснена от това, че закъснява и не може да си прочете няколко глави от Библията. Още повече съм разтревожен, когато виждам, че напоследък и иначе сериозни братя от църквата се засеждат пред сапунените сериали (които впрочем, макар и сапунени, никога не са направили по-чист).

Дали човекът, който няма време да прочете три глави от Библията на ден, а има време да гледа тези над 3000 серии на филма „Дързост и красота“, си има проблем с времето, или всъщност - със сърцето?

Гледай един сериал по-малко-прочети една християнска книга повече! Това ще внесе радост и вкус и в твоята вяра.

ПОДАРЯВА
немско пиано

Adolf Loehmann

на даровито дете от социално слабо семейство от църквата.

Справка: 02 953 19 77
Сем. Данаилови - между
12.00 и 13.00 часа
или 02 989 72 69 след 21
часа - Маргарита Рашкова

П-р Пламен В. Петров

Д-р Тошев, какъв специалист сте?

Работя като лекар със специалност по урология, но имам специализация по хирургия, тъй като съм работил в хирургично отделение четири години. Имам курсове по акушерство и гинекология, но не специализирах, макар че това беше моето първо желание - да работя там, където се появява чудото на живота - детето. Привличаше ме

казва, че Неговите верни последователи ще се познават не само по думите, но преди всичко по делата. Съпругата ми винаги е откликвала на проблемни случаи, особено такива на наши вярващи братя и сестри от цяла България. Прекрасен диагностик е и често успява да разплете тежки случаи при лекарски консултации. Може да изгради диагноза понякога дори само по едно изследване. Примерно малко хора и колеги знаят, че тропонинът е верен показател за степента на увреждане на сърцето не само при стенокардия и ин-

семејство. Винаги мисля за проблемите на хората. Доколко успявам, Бог ми е свидетел, но фактът, че обичам всички и те ме обичат, говори, че трудът ми в Господа не е напразен. Най-много се радвам на кръщенията и тогава съм сигурно „на третото небе“ от щастие, че още един окаян грешник е издигнат до Исус и е освободен от ноктите на злия. Отговорността на старейшината е и да съдейства за атмосфера на мир в църквата даже и с риск да понесе някои незаслужени обиди.

Ще ви споделя своя съкровена тайна. Започнах да мисля, че по-добре е да стана проповедник и пастор и така да отдам докрай живота си за делото на Исус. Когато пробно си говорехме с един брат по този въпрос, той каза: „Ти си ни нужен като лекар. Търсят те от цяла България

Познанието на**лекарите е от Бога**

и това, че акушерството е също и хирургична специалност, а аз съм привърженик на „голямата“ хирургия, както е известна в медицината. Особено ме привличаше онкогинекологията, свързана с туморните заболявания и с пластиките на органи след тежки, напреднали тумори. Работя като уролог специалист, но съм въоръжен и с гинекологични и хирургични познания, участвал съм в много смесени екипи по време на тежки операции.

От колко години практикувате?

Работя хирургична специалност вече 28 години. Много тежки и нетипични случаи са минали през ръцете ми. Спомням си случай, при който във Враца бе извършена една от малкото хирургични интервенции, правени до този момент в България. Става въпрос за операция на грамаден тумор на десен бъбрек, издигащ корема на болната колкото 3-месечна бременност. Много тежка и обемна работа, траеща 3.5 часа. Операцията беше успешна. Направих я като завеждащ урологично отделение през 2000 година във Враца. Беше коментизирана от медиите, защото бе сензация. В началото на този пациент бе дадена лоша прогноза поради опасността от метастази. Но и до ден днешен той си живее. Естествено, беше направен пълен курс лъчетерапия. След този и други случаи по-късно прозрях, че вярвах ли във Великия лекар Исус Христос и съобразявах ли живота си с Божия закон на любовта - Десетте Божии заповеди, - Бог ще те преведе през бурното море на болестите, ще намери най-точния лекар, най-точния човек, за да ти помогне, да те успокои и да изяви Своята мощ. Тук искам да споделя като лекар, че ако си болен, е задължително да се молиш на Господ Исус Христос, който е дошъл в плът като човек, за да понесе нашите немощи (т.е. болести). Той е наш Приятел и чува всяка изговорена дума. Господ има Свои - вярващи - лекари, които използват в случаи на нужда. Никога не бива да се допитваме до инструментите на Сатана (като врачки, екстрасенси, астролози, радиоестезисти, прогностици), които могат да ни заблудят и да забавят лечението. „Всяко добро идва от Отца на светлините“. Лекарите имат от Бога познанието да лекуват.

В семейството ви има ли други медицински служители?

Моята съпруга Росица Иванова е лекар. В момента тя ръководи най-големите клинични лаборатории в град Враца, оборудвани със съвременна компютърна и роботизирана апаратура. Приятел е на истината и е запозната с Библията. Много сме си говорили за Бога. Смятам, че е готова за кръщение. В Евангелието Исус

фаркт, но и в прединфарктно състояние, т.е. когато все още няма изяви дани за патологично увреждане на сърцето. Също така малко известен е фактът, че може да се изследва и нивото на хормона инсулин в кръвта и да се види има ли риск човек да развие диабет, докато още е видимо здрав и няма оплаквания. Това е навременно и модерно изследване с изключително профилактична насоченост. Със съпругата ми сме един екип и тя споделя напълно моята вяра в Исус.

Откога сте член на ЦАСД?

Членувам в най-прекрасната църква на Исус - Църквата на адвентистите от седмия ден - от 1999 г. Кръстен съм от пастор Иван Попов, но много години преди това съм закърмен с адвентната християнска вяра от моя прекрасен баща Анани Донов Тошев, а също и от моята баба Савка Доновна, от цяло ми Доно Тошев. Аеля ми Мария Доновна, както и двете ми първи братовчедки, бяха вярващи и непрекъснато чувах молитвите им, забелязвах усмивките по лицата им, когато говореха за Бога. Година наред съм слушал какво е направил Исус в живота им и това се е запечатало в мен. Правя си извода, че когато можеш да се помолит на глас, ако има хора около теб, моли се на глас. Това е проповед, която впечатлява.

Аз съм трето поколение адвентист и съм много благодарен на Исус за това, което моето семейство ми е дало.

Вие сте наследили вярата на баща си. Кои е бил всъщност той?

Баща ми бе прекрасен човек! Беше старейшина на църквата в град Враца близо 30 години, като вярата му бе предадена от неговата майка. Старейшина Анани Донов Тошев беше пример и образец за мен дълги години. Разказваше ми за годините след 1947-ма, когато е лежал във Врачанския и в Шуменския затвори и в Белене, осъден и изпратен там от комунистите заради вярата си.

Сега - също както на вашия баща - църквата ви е гласувала доверие и сте старейшина. Какво мислите за отговорността, която носите?

Наистина ми бе гласувана голяма отговорност. Но се старая да оправдая доверието на моите братя и сестри. Ще попитате - как? От този ден нататък винаги с едното око гледам семейството си, а с другото - църковното

наши братя и сестри, ти мисионираш с делата си и с членството си в църквата, с вярата си, със здравните изложения... Това е повече, отколкото да си пламен служител на църквата - камъкът си тежи на мястото“.

Вие отговаряте и за здравния отдел в западната област. Каква дейност развивате?

Медицината винаги е била моят живот. Още като студент разбрах, че това е моята генетична залога - да лекувам хората и да им помагам. Когато разбрах, че в ЦАСД има здравен отдел, както в никоя друга християнска църква, възкликнах от радост. Западната област е обширна и работата е много.

Божият план беше да се създаде програма *Ню старт* и да се оформи здравна стратегия на новото начало за здравословен начин на живот. Чувах, че колегите от северната и южната области работят прекрасни и с голям ентузиазъм. Реших, че е време и западната област да стартира „на пълни обороти“ своята дейност.

Каква визия имате за мисията и дейността на църква Враца?

За нас като екип мисионирането - духовно и здравно - е начин на живот. Не сме само църковно присъствие. Хората са мотивирани от събдящите се пред очите им пророчески събития, предсказани от Господ Исус Христос, и смисълът на живота им е да работят за Бога. Има голяма логика в това, защото човек не знае докога ще живее, а щом работи и мисли за мисията си на християнин, животът му има смисъл всеки ден. Няма място за други мисли, но само за блажената надежда в Исус.

Като лекар специалист търсят ли ви за помощ хора от адвентните среди?

Като лекар многократно съм търсен за помощ и съвет от братя и сестри от почти всички църкви. Съчетавам здравните знания с молитва към Господа и резултатите не се забавят.

Лекарите от колектива на болницата, в която работите, познават ли ви като вярващ човек?

Да, почти всички знаят, че съм вярващ. Плакатите за здравните изложения също визират съответната номинация. Пред всички колеги мога да заявя, че те още повече ме уважават за това, че съм християнин. Сам Исус Христос казва, че няма такова понятие - скрит или таен християнин. Вярващият в Господа не може да се скрие, той се вижда, влияе на всичко, до което се докосне, и блести с Божията любезност, тактичност и милост, разбира се, и със своята компетентност и медицински познания, ако е лекар.

Имах много интересен случай, при който започнах разговор с мой колега хирург на религиозна тема. След няколко минути стаята се изпълни с хирурзи - бяха около девет. Не знам защо и как стана, но се досещам, че е от Светия Дух. Всеки ме питаше за нещо и интересът да изяснят за себе си някои религиозни въпроси беше толкова голям, че бях потресен. Бях много радостен да кажа нещо и на тях. Много е важно с внимание да изслушваш хората, това внася респект и укрепва влиянието ти.

Вие винаги се стремите да дадете нещо на другите. Бихте ли ни предложили някоя рецепта за здраве?

Разбира се. Имам специална разработка за рецепти, забавящи стареенето. Рецепта с жито и мед! Измийте 500 г жито, варете го в 2-3 литра вода около 10 минути. Оставете го да се задуши под капак, с кърна върху капака. От така приготвеното жито изядете по 1 голяма чаена чаша 3 пъти дневно с по 1 чаена лъжичка пчелен мед и пийте водата от варенето на порции - 3 пъти дневно по 1 чаена чаша, преди храна.

Тази рецепта е много добра за удължаване на младостта и забавяне на стареенето, тъй като прочиства организма от токсини и укрепва имунната система.

Благодаря от името на читателите на в. „Християнска мисъл“ за отделеното време. Нека Бог все така да ви дава мъдрост в лечението на хората за прослава на името Му.

Разговора води Радостина Трифонова